

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel připouští také v rekursu, že jeho pohledávka záleží vlastně jen v rozdílu úrokovém, vzniklém teprve po příklepu v dražebním řízení nemovitostí B a C, a to v rozdílu mezi úroky, které obdržel z nejvyššího podání ode dne příklepu z tak zvaného uhražovacího fondu úrokového a 7 $\frac{3}{4}$ %ními úroky smluvenými a knihovně vtělenými. Jde tedy jen o otázku, zda má nynější vymáhající věřitel nárok na vymáhaný rozdíl úrokový, kterou prvý soud správně zodpověděl záporně. Dle exekučních spisů okresního soudu v S. byly nemovitosti v dražbě prodané vedlejšími vkladbami pro pohledávku knihovní věřitelky banky A. 19.544 Kč 61 h se 7 $\frac{3}{4}$ %ními úroky od 5. října 1922 a útratami a byla tedy její pohledávka simultanní, která již dle ustanovení §u 222 odstavec prvý ex. ř. měla býti hotově zaplacená z rozdělované podstaty. Podle §u 15 odstavec druhý knih. zák. příslušelo simultanní zástavní věřitelce právo volby, v jakém poměru chce býti uspokojena z výtěžku docíleného při dražbě prodaných nemovitostí. Rozhodla-li se banka A., by pohledávka její byla hotově zaplacená z této rozdělované podstaty, vykonala tím jako simultanní zástavní věřitelka své právo volby, a došla-li uspokojení své pohledávky z výtěžku dražbou docíleného, zanikl dnem příklepu i její dřívější nárok na smluvené 7 $\frac{3}{4}$ %ní úroky a měla ode dne příklepu úrokový nárok jen na to, co nejvyšší podání, pod úrok uložené, vyneslo (§ 215 čís. 1 a § 152 odstavec třetí ex. ř.) a na poměrné uspokojení z tohoto výtěžku, tvořícího zvláštní uhražovací fond pro pohledávky k hotovému placení přikázané (§ 229 odstavec druhý ex. ř.). Z rozdělované podstaty obdržela banka A. úplnou úhradu přihlášené pohledávky 19.544 Kč 61 h se 7 $\frac{3}{4}$ %ními úroky ode dne 5. října 1922 do dne příklepu i přihlášených exekučních útrat rozvrhovým usnesením ze dne 5. března 1925 právní moci nabyvším a usnesením exekučního soudu ze dne 18. května 1925 byly jí z úrokového fondu uhražovacího na její pohledávku přikázány další úroky po dni příklepu poměrnou částkou 1317 Kč 36 h a došla tedy pohledávka banky A. v onom exekučním řízení úplného uspokojení, zejména i ohledně úrokových nároků a tím zanikla a nesejde ani na tom, že dosud na spoluzavazených nemovitostech, dražbou neprodaných, knihovně vymazána nebyla (§ 222 odstavec čtvrtý ex. ř. a § 236 ex. ř.).

Čís. 5318.

Žaloba na odevzdání pachtované nemovitosti náleží ku výlučné příslušnosti okresního soudu. Lhostejno, že žalobce uvedl k odůvodnění žalobního nároku, že smlouva byla platně sjednána a že žalovaný namítal neplatnost pachtovní smlouvy, po případě její dodatné zrušení.

(Rozh. ze dne 1. října 1925, R I 840/25.)

Proti žalobě, zadané vzhledem k §u 49 čís. 5 j. n. na okresním soudě, o splnění pachtovní smlouvy, bránili se žalovaní tím, že nedošlo ku platné pachtovní smlouvě, pokud se týče že byla zrušena, ježto jí za-

lovaní neuznali. K námitce věcné nepřislušnosti soud prvního stá-
lice žalobu odmítl, rekursní soud námitku zamítl. Důvody:
Prvý soud jest toho mínění, že dle §u 49 čís. 5 j. n. byl by příslušným
k rozhodnutí sporu jen, kdyby smlouva sama byla uznána druhou stra-
nou za pravou a platnou, čehož zde není, takže prý se vlastně vede spor
pouze o tuto otázku. Tomuto názoru nelze přisvědčiti, zejména nelze
souhlasiti s tím, že by při stejném přednesu žalobců a stejné žádosti
žalobní byl jednou výhradně příslušným soud okresní, v jehož obvodu
je věc propachtována, po druhé soud příslušný dle hodnoty předmětu
sporu a dle bydliště žalovaných. Žalobci nežalují o zjištění, zda smlouva
pachtovní je či není po právu, žalují na její dodržení, a ovšem bude ve
sporu tom třeba řešiti předurčující otázku o bytí či nebytí nájemního
poměru, leč tato otázka nebude rozhodována výrokem rozsudku, nýbrž
pouze v důvodech, stejně jako spor o úroky ve výši nejvýše 5.000 Kč
rozhodoval by okresní soud, třeba že by byla pohledávka sama, přesa-
hující 5.000 Kč, sporna, nebo že by v jiném sporu bylo řešiti jako pre-
judiciální otázku poměr, o němž by bylo rozhodovati nikoli v soudním,
nýbrž ve správním řízení (§ 236, 259 odstavec druhý, § 190 c. ř. s.,
rozh. čís. 1094 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Pro posouzení příslušnosti soudu rozhodnými jsou podle §u 41 od-
stavec druhý j. n. jen údaje žalobcovy, pokud není jich nesprávnost
soudu známa. Právem posoudil proto rekursní soud příslušnost soudu
jen na základě těchto údajů a vyloučil z úvahy okolnosti, vyplývající
teprve z přípravných spisů, jakož i z dalšího skutkového přednesu ža-
lovaných. Důsledkem toho nelze přihlídnouti ke sporům, jež podle
tvrzení stěžovatelů byly zahájeny jak mezi žalobci a třetí osobou, tak
i na žalobu podanou žalovanými na žalobce, domáhající se vyklizení
sporné nemovitosti. Tím méně lze se zabývatí vývody dovolacího re-
kursu, jimiž má býti dotvrzena neplatnost pachtovní smlouvy, o níž
opřen je nárok uplatněný touto žalobou. Stěžovatelé přehlížejí, že jde
posud jen o příslušnost okresního soudu v S. a o nic jiného. Žalobci
domáhají se plnění pachtovní smlouvy sjednané podle jich tvrzení se
žalovanými, odevzdáním pachtované nemovitosti do pachtovního držení.
Předmětem sporu je tudíž toto odevzdání § 49 čís. 5 j. n. přikazuje
okresním soudům spory z pachtovních smluv, pokud netýkají se bytí
smluv. Nejde proto o spor tohoto druhu, t. j. týkající se bytí smlouvy,
tvrdí-li žalobce, uplatňující nárok na základě smlouvy, v žalobě, že
smlouva ta byla platně sjednána, pokud tím jen odvodňuje sporný
nárok a pokud mu nejde o jiné než o uvedení skutkové okolnosti, na níž
zakládá se nárok jeho (§ 226 c. ř. s.). Podobně nelze pochybovati
o příslušnosti okresních soudů ani tehdy, když žalovaný, bráně se proti
nároku uplatněnému na základě pachtovní smlouvy, namítne její ne-
platnost, po případě její dodatné zrušení. Tu půjde jen o otázku před-
určující, předmětem žaloby zůstane však vždy jen nárok vznesený na
základě smlouvy, jejíž platnost byla žalobcem tvrzena jako předpoklad

sporného nároku. Jinak stal by se předpis Šu 49 čís. 5 j. n. bezúčelným, neboť v nejvíce případech bylo by žalovanému dáno na vůli odvrátiti od sebe rychlé řízení a rozhodnutí, jehož zákonodárce chtěl docíliti předpisem Šu 49 čís. 5 a protáhnouti věc námitkou nepřislušnosti soudu na základě popření platnosti smlouvy. V tomto případě omezili se žalobci na uvedení skutkových okolností, z nichž dovozují vznik vymáhaného nároku, aniž by bylo patrné ze žaloby, že půjde ve sporu přímo o bytí smlouvy, naopak lze ze žaloby dovoditi, že žalovaní zdráhají se uznati smlouvu platně sjednanou a dovoditi z ní důsledky je vížící. Tato okolnost postačí k posouzení příslušnosti soudu podle Šu 49 čís. 5 j. n.

Čís. 5319.

Řízení soudu první stolice nestává se odvolacím řízením a nevylučuje tudíž přednesu novot ani tehdy, když bylo po zrušení rozsudku prvního soudu nařízeno odvolacím soudem.

Lhůta ku zkoumání zboží (čl. 347 obch. zák.) neprodlužuje se zpravidla ani tehdy, když bylo zboží odevzdáno zasílateli kupitelem splnomocněnému, ani tehdy, když bylo kupitelem, třebaže s vědomím prodávatele, zasláno na jiné místo třetí osobě, leč že by strany byly ujednaly něco jiného.

(Rozh. ze dne 1. října 1925, Rv I 962 25.)

Žalobě prodávatele na kupitele o zaplacení kupní ceny za zboží bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle Šu 467 čís. 3 c. ř. s. musí odvolací spis obsahovati mimo jiné zvláště také určité, stručné označení důvodu odporu (odvolacích důvodů) a podle Šu 498 c. ř. s. má odvolací soud — mimo případ zmatečnosti, o který tu nejde — položit za základ svému rozhodnutí výsledky jednání a provedených důkazů, v první stolici najisto postavené, uplatňovanými odvolacími důvody nedotčené. Dovolatelka neuplatňovala v odvolacím spise, že skutkové zjištění soudu první stolice o včasnosti výtek podle čl. 347 obch. zák. je formálně vadné, protože jemu odpovídající skutkový přednes byl prý podle Šu 496 c. ř. s. opožděný a zmatečnost v něm také nelze spatřovati. Odvolací soud se tudíž podle Šu 498 c. ř. s. ani nesměl zabývatí otázkou, zda přednes ten byl či nebyl opožděn, a vytýká mu dovolání proto neprávem jako vadu, že skutkové zjištění soudu první stolice o tom, zda a kdy vadnost zboží byla vytýkána, položil svému rozhodnutí za základ. Ustanovení §§ 482 a 483 c. ř. s. se žalovaná strana, by doličila nesprávnost postupu odvolacího soudu, dovolává neprávem. Ta jednají o novotách, přednesených v řízení odvolacím. Novota, pro kterou si dovolání stěžuje, byla však přednesena v řízení před soudem první stolice. Řízení soudu první stolice se nestává odvolacím řízením a tudíž nevylučuje přednesu novot ani tehdy, když bylo po zrušení rozsudku prvního soudu nařízeno odvolacím soudem, který